

EXPUNERE DE MOTIVE

Democrația există acolo unde drepturile omului înfloresc și acolo unde este respectată demnitatea umană.

Interesul pentru drepturile copilului a apărut în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, când a luat naștere prima mișcare preocupată de aspecte referitoare la DEZVOLTAREA copilului, care pleda pentru PROTECȚIA copilului împotriva neglijării, exploatării și a violenței. În Europa, această perioadă s-a caracterizat prin deschiderea unui număr considerabil de instituții publice de ocrotire, școli și instituții separate pentru copiii delincvenți, precum și de tribunale pentru minori.

După Primul Război Mondial, ideea drepturilor copilului a captat pentru prima dată atenția lumii. În 1924, Liga Națiunilor a adoptat Declarația de la Geneva, iar în 1959, Organizația Națiunilor Unite a adoptat Declarația Drepturilor Copilului. Spre sfârșitul anilor '60, s-a pus accentul pe ideea drepturilor de PARTICIPARE ale copilului. Mai mulți lideri de opinie au susținut că și copiii au competențele necesare pentru a lua decizii în privința problemelor importante din viața lor și că ar trebui lăsați să participe la luarea acestor decizii.

Pe 20 noiembrie 1989, s-a adoptat Convenția ONU cu privire la drepturile copilului. Aceasta a intrat în vigoare în septembrie 1991 și a fost ratificată de majoritatea țărilor din lume, cu excepția Statelor Unite ale Americii și a Somaliei.

România a ratificat Convenția pe 28 septembrie 1990 prin Legea nr.18/1990 și s-a inspirat din aceasta atunci când a elaborat Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului.

Copiii trebuie să beneficieze de drepturile generale ale omului, la care suntem toți îndreptățiți încă din momentul nașterii. Drepturile omului înseamnă să fi tratați pe ceilalți așa cum ți-ar plăcea ție să fii tratat, și anume cu demnitate, respect, egalitate și dreptate, și se aplică fără deosebire de cetățenie, naționalitate, rasă, etnie, limbă, sex, orientare sexuală, abilități sau orice alt statut.

În momentul de față problema majoră o constituie abuzul sexual și exploatarea copilului, traficul și munca copilului.

responsabili de creșterea și dezvoltarea lor, adulții sunt de părere că principalii responsabili sunt instituțiile statului.

Dacă dreptul la viață, dreptul la educație și dreptul la asistență medicală gratuită sunt considerate ca fiind cele mai importante drepturi ale copilului, atât de către părinți, cât și de către copii, aceștia din urmă au menționat în plus dreptul la «cetățenie și nume», «dreptul la joacă» și «dreptul la hrană». Cu toate acestea, în majoritatea cazurilor, copiii participanți la studiu confundă drepturile lor cu îndatoririle față de părinți (printre primele drepturi menționate de ei au fost "dreptul de a învăța bine" sau "dreptul de a asculta de părinți").

Este nevoie de un Avocat al Copilului, astfel încât vocea copiilor să se facă mult mai bine auzită în procesul de luare a deciziilor ce-i vizează în mod direct.

Deși în România există numeroase instituții care activează în domeniul protecției copiilor, acest lucru nu e suficient. Așa cum prevede Convenția Internațională pentru Drepturile Copilului o schimbare în acest sens este binevenită.

Avocatul copilului nu va pleda în instanță, dar va fi mai degrabă un purtător de cuvânt al copiilor și va încerca să transmită mesajul lor Guvernului.

Drepturile individuale au cea mai mare semnificație în cadrul societății civile, de aceea considerăm că înființarea acestei instituții denumită Avocatul Copilului este extrem de importantă într-o țară de tranziție, mult prea preocupată de vesnicile schimbări politice.

Inițiator:

Jurist **Petru Călian**

Deputat P.C de Cluj

Lia Olga Vasilescu
Buda Daniel
Deputat P.A. Cluj

Dep. CRISTIAN BOUREANU

Dep. TRUCAN RALUCA

Faius Constantin
Deputat P.C. Cluj
Bogdan Cimpic deputat PC

Dragos Dumitriu
deputat de Piuscep

MATE ANDRĂȘ - LEVENTE
deputat UDNR

Iordache Florin PSD
George Gabor PNL

IOAN GHISE
Taru Lucian